

nogenlunde Sikkerhed gaa ud fra; men vi have naturligvis altfor lidt Erfaring med Hensyn til Bygningen af den Forstötning, som disse Skiver maa have. Skylden ligger dels deri, at denne Forstötning maatte gøres meget betydelig stærkere, og dels i den Omstændighed, der hændte, nemlig at Forstötningen, uagtet den var gjort betydelig stærkere, dog i Virkeligheden ikke var stærk nok, hvorved en af Pladerne led en værre Medfart, saaledes at Fabrikanterne af den Plade med fuld Føie forlangte, at Skydningen mod den skulde gøres om igjen; og det var man nødt til at gaa ind paa, naar det ikke skulde se ud, som om man behandlede disse Fabrikanter med megen Værdighed. Det var derfor, man maatte gøre disse Prøveskydninger færdige. Nu vil jeg forøvrigt bemærke, at man har haft overordentlig megen Nytte af disse Forsøg, idet man derved er kommen fuldstændig paa det rene med, hvad man kan forlange af den Levebrandør, man vælger, med Hensyn til, hvad Pladerne skulle præstere, og tillige tror jeg ogsaa nok, jeg tør sige, at det er disse Pantjerstivers Skyld, at vi have sparet omtrent 100,000 Kr. paa Anskaffelsen af Kanoner. — Saa vidt jeg mindes, har jeg vist nu gjen-nemgaaet Vædringsforslagene.

Der var endnu nogle Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til, hvad der er omtalt i Betænkningen. Med Hensyn til „Tordenstjold“ skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, idet den ærede Ordfører udtalte sig temmelig stærkt mod den Overstridelse, der har fundet Sted paa Skrogget. Det skal indrømmes, det er en meget betydelig Overstridelse. Men Uudfyldningen ligger kort sagt deri, at det er det første Skib af Staal, der er blevet bygget her. Man kunde under saadanne Omstændigheder vanskelig i Forveien vide, hvormegret det kostede. — Jeg skal slutte med Noget, jeg glemte at sige strax med Hensyn til det første Vædringsforslag under Nr. 30. Den ærede Ordfører mente, at der allerede i Aar var givet Hædersstegn til nogle af de Mænd . . . (Ordføreren (Tauber): Det syntes saa.) Jeg vil derfor kun bestemt erklære, at det er ikke Tilfældet. Der er ikke givet Hædersstegn til Andre end dem, hvortil der er Hjemmel i det kongelige aabne Brev — Datoven har jeg glemt — som omtales i Vædringsloven for Søværnet.

Formanden (Berg): Forinden jeg giver Ordet til det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgfreds (Hviid), maa jeg maaske erindre om, skjøndt jeg ikke nægter det ærede Medlem Tillædselse til at indtage den Plads

for denne Gang, at Forretningsordenen siger at ethvert Medlem taler fra sin Plads. Det ærede Medlem har Ordet.

Hviid: Den ærede Indenrigsminister forlangte paa Finantsloven Bevilling til Oprettelsen af en Postexpedition paa Sønder-Jans (Ordføreren (Tauber): Det er ikke det, der er for; det kommer senere.) Saa maaske jeg maa bede om Ordet senere.

Ordføreren (Tauber): Hvad Forslaget om 1,000 Kr. til Hædersstegnstillæg angaar, kan jeg henholde mig til mit Tidligere, og naar den høitærede Minister har villet sammenligne det med en personlig Understøttelse, som man giver tilbagevirkende Kraft, gjælder den Sammenligning ikke; thi her er Tale om at udvide en Institution og ikke om en personlig Understøttelse. Det er naturligt, at naar man for i Aar har bevilget saa og saa Meget til en Enke, hvis Mand har været i Statens Tjeneste og har haft Understøttelse, men nu er død, at man da lader det faae tilbagevirkende Kraft indtil Mandens Død, og ligeledes er det naturligt, at man, naar der bevilges Understøttelse til afgaaede Bestillingsmænd, lader det faae tilbagevirkende Kraft, indtil han er bleven afskediget. Men her er slet ikke Tale om den Slags Understøttelse. Den her omhandlede Understøttelse knytter sig til den gamle Lov eller Anordning, som den høitærede Minister omtalte i sit sidste Foredrag; men her gjælder det om, hvorvidt vi for Fremtiden vilde give denne Lovbestemmelse Anvendelse i et større Omfang end hidtil. Det har man besluttet for i Aar, i Fjor nægtede man det. Jeg vil opfordre den høitærede Minister saavel som hans Venner her i Salen til at være tilfredse med den Afgjørelse, der er truffen i denne Sag, og ikke kræve, at Thinget skal forandre sin tidligere Beslutning i saa Henseende. Hvad Fyrskibet „Væds Rende“ angaar, har jeg allerede i mit første Foredrag udtalt, at Ministeriet kunde have god Grund til at sige, at det ikke vidste, hvor stor en Reparation der udtrævedes. Derimod maa den høitærede Minister vistnok indrømme, at Ministeriet vidste og maatte vide, at en Reparation af dette Skib var nødvendig, og derfor burde Ministeriet have henvendt sig til Rigsdagen derom i Tide og ikke optaget Sagen paa forrentet Tillægsbevilling. Naar Ministeriet har gjort det, staar Thinget i det Hele taget meget ugunstig overfor Sagen. Thinget er derved sat ud af Stand til egentlig at kritisere Sagen; vi have ikke Andet at gjøre end sige Ja til Alt, hvad der er udgivet, eller ogsaa sige Nei; og naar den meget